

Af *Gideon* til socialministeren:

„Vil socialministeren gøre nærmere rede for den af socialministeriet vedrørende forsorgslovens § 281 truffne afgørelse, der findes gengivet i januarnummeret af „Købstadforeningens Tidsskrift“, og for sit syn på den pågældende sag?“

Formanden: På socialministerens vegne vil den højtærede justitsminister besvare spørgsmålet.

Gideon: Af hensyn til de medlemmer, som ikke har nærmere kendskab til den sag, der har foranlediget mig til at stille spørgsmålet, må jeg først i store træk gøre rede for den.

Det drejer sig om en kommunes pligt til at yde understøttelse til en indkaldt værnepligtigs familie. Den pågældende værnepligtige blev indkaldt den 13. januar 1955, og den 19. marts giftede han sig. Hustruen, der i juli—august ventede et barn, som han var fader til, havde været enke og havde, efter at hendes første mand den 25. januar 1954 var omkommet ved et ulykkestilfælde, oppebåret ialt 42 808 kr., hvoraf efterløn indtil den 1. maj 1954 2 586 kr., en livsforsikring på 6 000 kr. og en ulykkeserstatning på 32 000 kr.

Allerede den 18. april 1955, altså 1 måned efter ægteskabets indgåelse, anmodede hun om hjælp i henhold til forsorgslovens § 281, der indeholder reglerne om hjælp til indkaldtes familier. I den anledning foretog socialudvalget en nærmere undersøgelse af de økonomiske forhold og konstaterede, at hele formuen var forbrugt. Man hæfter sig navnlig ved to af udgiftsposterne, nemlig 18 500 kr., der var gået til udbetaling på en ejendom, og et beløb af 17 361 kr., der var gået til et forbrug, som der ikke kunne gøres nærmere rede for. Det skal tilføjes, at den pågældende ejendom var købt, efter at den nye mand var blevet soldat, og at af de 17 361 kr. var de 8 000 kr. forbrugt i tiden fra december 1954 til april 1955. Efter dette vil man kunne forstå, at det pågældende socialudvalg afslog at yde hjælp efter § 281, men da hustruen jo stod uden eksistensmidler, måtte udvalget naturligvis yde hjælp, og den blev så ydet i henhold til forsorgslovens § 297, nemlig som almindelig kommunehjælp.

Udvalget har til begrundelse for sin afgørelse bl. a. anført, at hustruens anvendelse af kapitalen til at leve for synes urimelig, og at manden måtte have været klar over, at han kunne forventes indkaldt, så at de alene af den grund burde have vist mådehold med forbruget, og når det ikke er sket, har udvalget fundet det nærliggende at antage, at ægteparret regnede med at kunne få hjælp efter § 281.

Det pågældende amt har ligeledes afgivet en udførlig begrundelse og bl. a. anført, at det ved sin afgørelse af sagen har lagt vægt dels, ligesom socialudvalget, på det store forbrug, dels på, at hustruen ved mandens indkaldelse var i besiddelse af en formue på 20 000 kr. og kun er blevet trængende til hjælp, fordi hun har anvendt denne sum til udbetaling på ejendommen. Amtet har yderligere anført, at selvom det i et af socialministeriet udsendt cirkulære af 11. juni 1954 er anført, at besiddelse af formue ikke principielt udelukker hjælp efter § 281, kan dette ikke gælde her, hvor formuen hidrører fra en ulykkesforsikrings-erstatning udbetalt for tab af forsørger, idet man, når en sådan erstatning er udbetalt og den ikke søges frugtbargjort, formentlig må kræve, at kapitalen i løbet af en passende tid anvendes til underhold, inden der udbetales offentlig hjælp.

Mon ikke de fleste vil finde, at den af socialudvalget og amtet truffne afgørelse er rimelig? Ikke desto mindre har socialministeriet med et par linier desavoueret både socialudvalg og amt, idet man kun siger, at ministeriet uanset de af udvalget og amtet anførte betragtninger må holde for, at der efter det foreliggende ikke har været hjemmel til at nægte den pågældende hjælp i henhold til § 281. „Efter det foreliggende“ — det er altså hele den begrundelse, der gives.

Det er ikke for meget at sige, at denne afgørelse har vakt almindelig opsigt og forbløffelse, ja, man kan godt sige forargelse. Man forstår ikke, at en sådan afgørelse har kunnet træffes i en sag som den foreliggende, hvor der ikke for noget fornuftigt menneske synes at kunne foreligge nogen tvivl om, at der forelå et eklatant misbrug af offentlig hjælp. Jeg forudskikker den bemærkning, at jeg er klar over, at socialudvalget, da familien — selvom det var ganske selv-